

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
 Έτησία 50. 4. Έτησία 50. 20. 6.
 Εξάμηνος » 2. Εξάμηνος » » 3.

ΝΥΚΤΕΡΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Διευθυντής και ιδιοκτήτης Κ. Γ. Μιχαλόπουλος

Συνδρομή προπληρωτέα.

Δι' αγγελίας και διατριβάς ιδιαίτερα συμφωνίας
 προπληρωνόμεναι.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 5 ΛΕΠΤΑ

ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 38.

Γραφεία—οδός Τσαμαδοῦ 10.

Αθήναι, Κυριακή, 9 Ιουνίου 1902.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ἡ «ΝΥΚΤΕΡΙΣ», ανακαινιζομένη ἐπὶ ὅλως νέων βάσεων θὰ ἐκδίδεται εἰς μέγα σχῆμα μὲ τὸν νέον τίτλον

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

Προσεχῶς

Ἡ ΑΠΟ ΣΚΗΝΗΣ ΕΙΦΟΜΑΧΙΑ

Καλλιτεχνικὴ μελέτη

ὑπὸ

ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΝΙΚΟΛΑΡΑ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΘΕΑΤΡΙΝΟΥΣ

Ἡ «Νυκτερίς» εἰσερχομένη εἰς τὸ δεύτερον ἀπὸ τῆς ἰδούσεώς της ἔτος διὰ τοῦ φύλλου τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, ἀπαραίτητον ἐθεώρησε τὴν ἀναδημοσίευσιν τοῦ προγράμματος, ὅπερ ἀείποτε ἔχουσα ὑπ' ὄψει ἐπεζήτησε τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς, στερουμένης δυστυχῶς ἰκανοῦ ἀριθμοῦ φιλοτίμων ἐργατῶν καὶ χρησιμοποιοιούμενης πρὸς ψωμισμὸν ὑπὸ ἀναλήτων θεατρίνων. Ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἡ ὑπόμνησις αὐτῆ τῶν βλέψεων μᾶς ἐξηρέθισε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐμποροκαλλιτέχνας αὐτοὺς καὶ προσέκαλεσε τὴν ἐκδήλωσιν ἐνστάτικων, τὰ ὅποια μόνον εἰς τοὺς τροφίμους τῶν κατέργων δύναται τις νὰ ἀνεύρη. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως δὲν μᾶς ἐκπλήσσει, διότι, ὅτε ἀνελαμβάνομεν τὸν κατὰ τῆς κακοδαιμονίας τοῦ ἑλληνικοῦ θεάτρου ἀγῶνα, εἶχομεν ὑπ' ὄψει, ὅτι θὰ ὑποστῶμεν τὰς ἐπανειλημμένας ἐπιθέσεις τῶν παρασίτων αὐτῶν ζῶων.

Καὶ ὄντως!

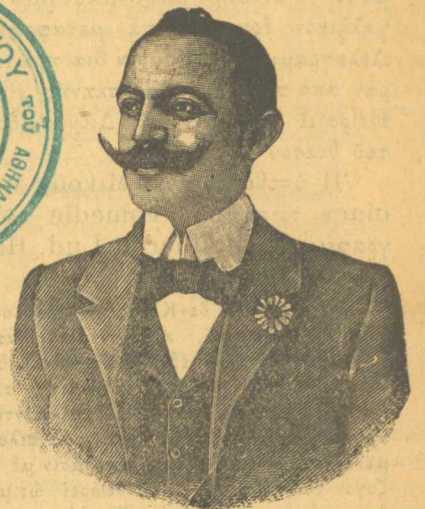
Ἡ κήρυξις τοῦ κατὰ τῆς ἀγυρτείας πολέμου, τὸν ὅποιον ἐθεωρήσαμεν ὡς πρῶτον καθῆκον εὐθύς ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὸν θεατρικὸν κόσμον δι' ὄργανου δημοσιότητα ἐμφανισέως μᾶς, κατέστησε πολὺ ἐχθρικὸν τὸ περιβάλλον δι' ἡμᾶς, διότι ἡ πλειονότης τῶν ἀντιπροσώπων τῆς τέχνης τοῦ θεάτρου ἐν Ἑλλάδι ἀποτελεῖται ἀπὸ φυγοπνοὺς ἀγύρτας, καὶ ἐδημιούργησε ἀντίδρασιν κατὰ τῆς ὁποίας ἐπρεπε ἔρωμένως ν' ἀντεπεξέλθωμεν. Πλέον ἢ ἀπαξ εἰδείξαμεν εἰς τοὺς ἀμαθεῖς τὴν θέσιν των, καὶ εἰς τοὺς μοχθηροὺς τοὺς ὀδόντας, μὲ τοὺς ὁποίους ἐτιμωρήσαμεν καὶ τιμωροῦμεν πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς κτηνωδίας των, πλέον ἢ ἀπαξ ἐπανελάβομεν καὶ ἀπεδείξαμεν δι' ἔργων, ὅτι σκοπὸς ἡμῶν εἶνε νὰ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ

Ἐπὶ τῆς εὐκαιρίας τῆς ἀφίξεως τοῦ θιάσου τῆς κ. Βερόνης.

ὑπηρετήσωμεν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὄχι τοὺς σατυρομόρφους ἐκμεταλλευτὰς τοῦ θεάτρου, οἵτινες φέρουν τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας εἰς τὸν ἰγκέφαλον καὶ εἰς τὸ μέτωπον τὸ στίγμα μιᾶς κοινωνικῆς ἀποκληρώσεως. Οὐδεμία ἀπειλὴ μᾶς ἐπτόησεν, οὐδὲν μέσον ὑπῆρξεν ἰκανὸν ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν πορείαν μᾶς. Τὸν σκοπὸν μᾶς καὶ μόνον τὸν σκοπὸν μᾶς πάντοτε ἐπιδιώκοντες περιεφρονήσαμεν τοὺς δὸν-Κιχῶτας, ἐνῶ ἐξ ἄλλου δὲν ἀπωκνήσαμεν νὰ ὑποδείξωμεν τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν καὶ εἰς ἐκείνους, δι' οὗ οὐ μόνον ἡ χρῆσις τῶν συμβουλῶν ἀλλὰ καὶ ἡ χρῆσις τοῦ λόγου ἀπεδείχθη περιττή.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι πᾶσα ἐλπίς τῶν ἐπιζητούντων τὴν ἐξόντωσιν μᾶς τυχοδιωκτῶν θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ πάλιν ἐντὸς ὀλίγου. Τὸ λυπηρὸν ὅμως εἶνε ὅτι αἱ ἐπανειλημμένα καὶ συχνὰ αὐτὰ ἐξεγέρσεις τῶν ἀνοήτων καὶ μοχθηρῶν καταδεικνύουσιν ὅτι πολὺς χρόνος ἀκόμη μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν θὰ ἴδωμεν κυριαρχοῦντας εἰς τὸ ἑλληνικὸν θεάτρον τοὺς ἀληθεῖς ἐραστὰς τῆς τέχνης. Κυριαρχοῦν σήμερον οἱ θεατρίνοι καὶ οἱ πιθηκόμορφοι σατυμπάχοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπανελέγομεν ὅτι τότε μόνον θὰ κερδίσουν τὴν φιλίαν μᾶς, ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἔχουν συνείδησιν τοῦ προορισμοῦ των ἀπολλακτίζοντες διὰ τῆς καταλλήλου μορφώσεως

τὴν ἀμάθειαν, τὸν δονκιχωτισμὸν καὶ τὴν στείρωσιν τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἢ ὅποια τοὺς μαστίζει.

Ἄς συνετισθῶσιν ἐν καιρῷ διότι δὲν θὰ βραδύνωμεν νὰ τοὺς σωφρονίσωμεν ἡμεῖς στιγματίζοντες αὐτοὺς διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῶν ὀνομάτων των.

TROVATORE

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΝΝΑΔΗΣ

Ἡ ἀριστοτεχνικὴ δυνάς, ἡ κ. Αἰκατ. Βερόνη καὶ ὁ κ. Γ. Γεννάδης, ἐπανελθοῦσα ἐκ τῆς περιουσίας καθ' ἣν ὑπερηφάνως περιήγαγον τὴν Τέχνην, θα κάμωσιν ἐν ἄρξιν τῶν παραστάσεων τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ Τσόχα ἐντὸς τῆς ἐβδομάδος ἔχοντες τὸν λαμπροτέρον καὶ ἀρτιμελέστερον ἐξ ὅλων τῶν ἐν Ἀθήναις θιάσων. Μετ' εὐφροσύνης καὶ ἀνυπομονήσεως ἡμᾶς ἀναμένομεν τὴν ἡμέραν τῆς ἐναρξέως, διὰ νὰ ἴδωμεν τοὺς ἀγκραιφνεῖς τούτους τῆς Τέχνης μυσταγωγούς σκορπίζοντας ῥίγη καὶ συγκινήσεις καὶ θέλγοντας διὰ τῆς δυνάμεως τῆς Τέχνης των. Ἐν τῇ αὐχμηρῇ θεατρικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἢ ὅποια δυστυχῶς μᾶς περιβάλλει, κατ' αὐτὰς μόνον τὸ ζεῦγος τοῦτο πεποίθαμεν, ὅτι θὰ θέλῃ χειραγωγοῦν ἡμᾶς εἰς τὰς ἀτραπούς καὶ τὰ μυστήρια τοῦ Καλοῦ. Χαιρετίζοντες ὅθεν τὴν ἀφι-

ξιν τούτων, τῶν σκαπανέων τῆς θεατρικῆς Τέχνης καὶ τῶν θερμῶν λάτρων τοῦ Καλοῦ, εὐχόμεθα αὐτοῖς ἐπιτυχίας ἐν τῷ εὐγενεῖ των ἀγῶνι καὶ δάφνας.

ΤΑ ΝΕΑ ΕΡΓΑ

«**Ἡ μικρὰ μαρκησία.**— «**Ἡ κακοκεφαλίᾶ**»— «**Τὸ νευροκαβαλίκευμα**»

Εἰς τὸ θέατρον Νεαπόλεως ἐπαίχθησαν τὴν προπαρελθούσαν ἐβδομάδα δύο νέα διὰ τὴν ἑλληνικὴν σκηνὴν ἔργα, «**Ἡ μικρὰ μαρκησία**» καὶ «**Ἡ κακοκεφαλίᾶ**» ἀμφότερα προϊόντα τῆς γαλλικῆς φιλολογίας, κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιῦ καὶ μεταφραστοῦ κ. Α. Νίκα, καὶ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸ «**Νευροκαβαλίκευμα**» ἐπίσης γαλλικὸν ἔργον, κατὰ μετάφρασιν Α. Δελαγραμμᾶτη, παιχθὲν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ θέατρον τοῦ Διονυσιάδου ὑπὸ τοῦ θιάσου Ἀλεξιάδου.

Ἡ ὑπόθεσις τῆς «**Μικρᾶς Μαρκησίας**» τριπράκτου comedie τῶν συγγραφέων H. Meilhac et Lud. Halevy, ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἑξῆς.

Ὁ μαρκησιὸς δε-Κεργαζόν, φιλόλογος τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, καταγινόμενος ἀπὸ τινος ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ λέξις Τροβαδοῦρος δὲν εἶχε κατὰ τὸν 15ον αἰῶνα τὴν κωμικὴν σημασίαν ἣν τῆς ἀποδίδουν σήμερον, καὶ πάντοτε μόνον ἀπασχολῆσιν τοῦ ἔργου τὰς φιλολογικὰς μελέτας, εὐρίσκειται εἰς διάστασιν μετὰ τὴν σύζυγόν του Ἐριέττην, ἣν θεωρεῖ ὡς μίαν ἀυθαδεστάτην εὐθῆν διότι δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν του καὶ νὰ τὸν ἐκτιμήσῃ. Ἡ μικρὰ μαρκησία, μία χαριτωμένη γυναικὺλα, ὅπως φαίνεται ὅτι τὴν φαντάζεται ὁ συγγραφεὺς, δὲν αἰσθάνεται ὀλιγωτέραν ἀποστροφὴν διὰ τὸν σύζυγόν της, ὃν θεωρεῖ ὡς αἴτιον τῆς ἀπογοητεύσεως ἧτις τὴν κατέλαβε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ γάμου των. Ἡ ἀμοιβαία αὕτη ἀποστροφή ἐκδηλοῦται τόσον ἀπροκαλύπτως ὥστε οἱ σύζυγοι κατανοοῦντες ὅτι εἶνε ἀδύνατος ἡ περαιτέρω συμβίωσις ἀποφασίζουσι νὰ διαζευχθῶν, τοῦ μαρκησιῦ ἀναλαμβάνοντες νὰ ὑποπέσῃ εἰς παράπτωμα διευκολύνον τὸν νόμιμον χωρισμόν. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀπόφασιν αὕτην ἡ μαρκησία ἀπομακρύνεται δι' 24 ὥρας τοῦ συζυγικοῦ οἴκου διὰ νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν σύζυγόν της νὰ εἰσαγάγῃ μίαν δῆθεν ἐρωμένην, ὑπὸ τὴν συζυγικὴν στέγην. Ἄλλ' ἀντὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τῆς θείας της, ὅπως εἶχε συμφωνηθῆ, μεταβαίνει εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἔπαυλιν τοῦ νεαροῦ ὑποκόμητος δε-Μποασγκομέ, στενοῦ φίλου τῆς οἰκογενείας δε-Κεργαζόν, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἔχει κατακτίσει τὴν καρδίαν τῆς μαρκησίας, πολὺ ἐπιτηδείως ἐκμεταλλευθεὶς τὴν ἐκ τῆς μετὰ τοῦ κ. δε-Κεργαζόν συμβιώσεως ἀπογοητεύσιν της. Ἄλλ' ὁ ὑποκόμητος, διεφθαρμένος νέος, ἀγαπῶν τὰς γυναῖκας ἐφ' ὅσον αὐταὶ ἀνήκουν εἰς ἄλλους, μανθάνων παρὰ τῆς μαρκησίας ὅτι ὁ σύζυγός της ἀπεφάσισε τέλος πάντων νὰ τῆς ἀποδώσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ προβλέπων ὅτι θὰ περιωρίζετο ἡ ἰδικὴ του ἐλευθερία ἐὰν ἡ κ. δε-Κεργαζόν ἀπεφάσισεν νὰ μὴ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτόν, δεικνύει καταφανῶς ὅτι δὲν θεωρεῖ τὴν εἰδησιν καὶ τόσον πολὺ εὐχάριστον καὶ δίδει εἰς τὴν ὀνειροπόλον μαρκησιάν νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὸ καλλίτερον ἀπὸ ὅλα θὰ ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ ἀμέσως εἰς τὸν συζυγικὸν οἶκον. Ἡ μαρκησία δὲν βραδύνει ν' ἀκολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν αὕτην, διότι ἐννοεῖ ἤδη ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς ὃν ἔδωσε τὴν καρδίαν

της δὲν ἦτο ἢ εἰς διεφθαρμένους καὶ ἄθλιος ἐγωιστῆς. Ἐγκαταλείπει τὸν ἐραστὴν καὶ ἐπανευρίσκει τὸν σύζυγον εἰς ὃν γνωστοποιεῖ ὅτι παρητήθη πάσης περὶ διαζυγίου σκέψεως κατὰ συμβουλὴν ἐνὸς οἰκογενειακοῦ φίλου, τοῦ ὁποῦ ἀποκρύπτει τὸ ὄνομα· παρακαλεῖ τὸν μαρκησιὸν νὰ τὴν μιμηθῇ ὑποσχόμενός τι διὰ νὰ φαίνεται εὐχάριστος εἰς αὐτόν θὰ ἐνδιαφέρεται εἰς τὸ ἐξῆς καὶ διὰ τοῦ τροβαδοῦρος τοῦ ἀκόμη, ὁ δὲ μαρκησιὸς, τοῦ ὁποῦ ὁ ἐγωισμὸς ἐκολακεύθη καταλλήλως δέχεται τὴν ἐξακολουθήσιν τοῦ συζυγικοῦ βίου.

Ἐδῶ τελειώνει, ἢ μάλλον ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον, διότι ἡ κατόπιν σκηνὴ μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ τοῦ ὑποκόμητος δε-Μποασγκομέ, ὅστις μετανοήσας διὰ τὴν πρὸς τὴν μαρκησιάν συμπεριφορὰν του, ἔρχεται νὰ ζητήσῃ τὴν συγγνώμην της, καθὼς καὶ ἡ νέα ἐξαφισ τῶν νεύρων τῆς μαρκησίας ἐνεκα τῆς ἀφροντισίας τοῦ συζύγου της, ὅστις κρατεῖ εἰς τὸ γέσυμα τὸν ὑποκόμητα, ἐξαναγκάζων οὕτω αὐτὴν νὰ βλέπῃ πλησίον της τὸν ἄνθρωπον, ὃν εἶχε μισήσῃ πλέον, ἀποτελοῦν παρελθούσαν ἐπὶ τὸν καιρὸν καὶ ματαιὰν προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως, ὅπως προσδώσῃ κάποιαν πρωτοτυπίαν εἰς πράγματα τετριμμένα καὶ ἀνούσια. Ἐκτὸς τῆς λεπτότητος, ἡ ὁποία διακρίνει εἰς πολλὰ μέρη τὸν διάλογον, οὐδεμίαν ἄλλην ἀρετὴν εἶνε δύνατον νὰ εὕρη τις εἰς ὅλον τὸ ἔργον. Καμμία πλοκή, καμμία δρᾶσις, ἀστοχὸς πολλαχοῦ ψυχολογία καὶ βεβιασμένη ἐξοικονόμησις σκηνῶν. Ἀλλὰ τὰ μεγαλειότερα τῶν ἐλαττωμάτων του εἶνε ὅτι δὲν ἔχει οὔτε συμπέρασμα, οὔτε σκοπὸν. Ὁμολογητέον ὅμως ὅτι εἰς τὴν πᾶσιν τοῦ ἔργου συνετέλεσεν καὶ ἡ ἐν ἀνοικτῷ θεάτρῳ διδασκαλία του, καὶ μάλιστα ὑπὸ ἀκαταλλήλων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἠθοποιῶν.

* *

Τὴν εἰς τὸ κοινὸν ὀφειλομένην ἀποζημίωσιν διὰ τὴν πρώτην του ἀποτυχίαν ἀπεπειράθη νὰ πληρώσῃ ὁ θιάσος ἀναθιβάσας τὴν τρίπρακτον κωμωδίαν τοῦ Alex. Bisson «**Ἡ κακοκεφαλίᾶ**», ἧτις ἐπαίχθη διὰ πρώτην φοράν τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, ἐπαναληφθεῖσα τετράκις.

Ὁ δικηγόρος κ. Μονμπιζοῦς ἔχει σύζυγον ἡ ὁποία εἶνε τόσον ζηλότυπος ὥστε ἔχει ἀπειλήσει τὸν σύζυγόν της ὅτι ἐν ἡ περιπτώσει ἀνακαλύψῃ ὅτι τὴν ἀπατᾷ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ καὶ αὕτη τὰ ἴσα. Μία ὅμως παρεξήγησις, ἧτις ὑπῆρξε συνέπεια ἐπεισοδίων, αἵτινα ἀναγκάζομεθα δι' ἑλλείψιν χώρου νὰ παραλείψωμεν, ὡδήγει τὴν κ. Μονμπιζοῦ, ἡ ὁποία εἶνε βεβαία πλέον ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατᾷ, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Χερουβεῖμ, ὑπαλλήλου τοῦ κ. Μονμπιζοῦ, διεφθαρμένου νέου ὅσον καὶ ἡλιθίου, εἰς τὰς ὁποίας πίπτει λιπόθυμος ἐκ πείσματος. Ἄλλ' ἀνακαλύπτουσα κατόπιν τὴν ἀθωότητα τοῦ συζύγου της καὶ νομίζουσα ὅτι αὕτη τὸν ἠπάτησεν, διότι πιστεύει ὅτι ὁ Χερουβεῖμ ἐπωφελήθη τῆς λιποθυμίας της, φρονεῖ ὅτι ὁ καταλλήλοτερος τρόπος διὰ νὰ ἐξαγισθῇ εἶνε νὰ ἀπατηθῇ καὶ αὕτη ἀπὸ τὸν κ. Μονμπιζοῦ. Ὁ Χερουβεῖμ κατὰ παράκλησιν της ἀναλαμβάνει νὰ εὕρῃ τὴν καταλλήλον γυναῖκα. Ἄλλ' ὁ κ. Μονμπιζοῦ, ὁ ὁποῖος τίποτε δὲν ὑποπτεύεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, δὲν ἐννοεῖ ν' ἀπατήσῃ τὴν σύζυγόν του. Τέλος ἡ κ. Μονμπιζοῦ ἀνακαλύπτει τὴν πλάνην της χάρις εἰς τὸν Χερουβεῖμ, ὁ ὁποῖος τὴν δια-

βεβαιῶς ὅτι κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς λιποθυμίας της τὴν... ἐφίλησε μόνον, καὶ λήγει ἡ κωμωδία.

Ἡ κωμωδία αὕτη εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τοῦ Alex. Bisson. ἔχει ἐντεχνον πλοκὴν καὶ ἐν γένει τεχνικὰς καλλονὰς οὐκ ὀλίγας. Τὸ πρόσωπον ὅμως τῆς Ἐλοίζης, νοθοῦ θυγατρὸς τοῦ κ. Μονμπιζοῦ, τὴν ὁποίαν νυμφεύεται ἐν τῆσι ὁ Χερουβεῖμ χάριν τῆς ὑγείας του παρελκεῖ ἐντελῶς, διότι ἐνῶ ἀφ' ἐνὸς οὐδὲν προσθέτει εἰς τὴν κωμωδίαν, ἠδύνατο ἐξ ἄλλου ὁ συγγραφεὺς μετὰ δύο λέξεις νὰ καταστήσῃ γνωστὸν εἰς τὸν ἀκροατὴν τὸ ἀμαρτωλὸν παρελθὸν τοῦ κ. Μονμπιζοῦ καὶ ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν ἱατρὸν Βαρλάκ τὴν φροντίδα διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ Χερουβεῖμ. Ἡ εἰς τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας χρησιμοποιοῦσας τῆς εἶνε βεβιασμένη, ἐλάττωμα τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει ἕνα ἀδόκιμον συγγραφέα καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν συγχωρεῖται εὐκόλως εἰς ἕνα Bisson.

Παρ' ὅλας τὰς ἀρετάς της ὅμως ἡ κωμωδία αὕτη δὲν εἶνε διὰ τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, διότι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰ ὄρα τοῦ ἀκροατοῦ ὑφίστανται τὰς ἐπιθέσεις ἐντελῶς ἀκαλύπτου αἰσχροτήτος.

* *

Ἡ σχετικῶς μεγαλειότερα ἐπιτυχία τοῦ θιάσου ἐσημειώθη διὰ τῆς τρίπρακτου κωμωδίας «**Τὸ νευροκαβαλίκευμα**» τῶν Γάλλων συγγραφέων Hennequin καὶ Duval, παιχθεῖσης διὰ πρώτην φοράν ἐν Ἀθήναις τὴν παρελθούσαν Τετάρτην.

Ὁ κ. Μπαριζέρ, ἐφευρέτης καλοριφέρ, ἔχει πείσῃ δι' εὐφυστάτου τεχνάσματος τὴν σύζυγον καὶ τὴν πενθερὰν του ὅτι ὑπάρχει κάποιος κύριος Κορναγιακ, μετὰ τὸν ὁποῖον ἔχει καταπληκτικὴν ὁμοιότητα. Τῆς πλάνης συζύγου καὶ πενθερᾶς ἔχει ἀνάγκη ὁ ἐκδοτὸς εἰς τὰς ἡδονὰς κ. Μπαριζέρ, διότι ἐὰν ἐφωρᾷτο ποτὲ διασεκεδᾶσθαι μετὰ καμμίαν κυρίαν τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ τῆς δυσχεροῦς αὐτῆς θέσεως ἐπικαλούμενος ἀθωότητα καὶ προβάλλων ὡς ἐπιχειρήματα τὴν μετὰ τοῦ ἀνυπότακτου κ. Κορναγιακ ὁμοιότητά του. Εἶνε δὲ τόσον πεπεισμένοι αἱ δύο γυναῖκες περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὥστε ὅταν ἀκόμη ὁ κ. Μπαριζέρ παρουσιάζεται εἰς αὐτὰς ὡς κ. Κορναγιακ δὲν διατάσσον νὰ πιστεύσουν ὅτι ἔχουν ἐνώπιόν των τὸν Σωσίαν τοῦ κ. Μπαριζέρ. Ἄλλ' ἡ σύζυγος τοῦ κ. Μαρσνέλ, στενοῦ φίλου τῆς οἰκογενείας Μπαριζέρ, ἡ ὁποία καυχᾶται ὅτι γνωρίζει ὅλας τὰς κατεργαρίδας τῶν ἀνδρῶν διότι ἐμελέτησεν ὅλας τὰς κωμωδίας τοῦ Χριστῆ, δὲν ἀπατᾶται μετὰ τὸσον εὐκολίαν μετὰ τὴν ἡ φίλη της κ. Μπαριζέρ, καίτοι ὁμολογεῖ ὅτι τὸ τεχνάσμα αὐτὸ δὲν τὸ ἀπῆντησεν εἰς καμμίαν τῶν κωμωδιῶν τὰς ὁποίας εἶχε μελετήσῃ. Ἀναλαμβάνει ν' ἀποδείξῃ εἰς τὴν κ. Μπαριζέρ ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ὅτι ὁ σύζυγός της καὶ ὁ κ. Κορναγιακ εἶνε ἐν καιρὸν τὸ αὐτὸ πρόσωπον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατορθώνει ἐπὶ τέλους δι' ἐντέχνου παγίδος, εἰς ἣν συλλαμβάνεται ὁ κ. Μπαριζέρ.

Ἄν δὲν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψιν τὴν τερατώδη ἀπίθανότητα ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὅλη ἡ κωμωδία, δύναται νὰ εἴπῃ ἀδιστακτικῶς ὅτι τὸ «**Νευροκαβαλίκευμα**» εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ τελειότερα ἔργα εἰς τὸ εἶδος του, διότι καὶ ἐντελῶς ἀβίαστον καὶ τεχνικὴν πλοκὴν ἔχει, καὶ ἐπεισοδία

— Τὸν Λουσουά ταγματάρχην ὑπεδύθη ὁ Μαρούκος πολὺ καλά· καὶ ὡς τύπος ἦτο πολὺ καλὸς. Τοῦ συνιστώμεν περισσοτέραν προσοχὴν, ὥστε νὰ μὴ λησμονῆ τὸ πιλίκιον τοῦ καὶ τὰ γαντιά του ὅταν ἀναχωρῆ, νὰ τὰ ἐνθυμῆται δὲ κάτω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου καὶ περιμένει ἀσκεπῆς διὰ νὰ τοῦ τὰ φέρῃ ὁ εἰδοποιηθεὶς στρατιώτης!

— Τὸν Θεόδωρον ὑπεδύθη ὁ Ἀγγελάκης καλὰ· καλὸν εἶνε αἱ φωναὶ καὶ αἱ πολλαὶ χειρονομίαι καὶ ἡ τραγικότης νὰ λείπουν, ν' ἀπαγγέλῃ δὲ μὲ χαμηλότερον τόνον καὶ ἡρεμώτερον τὸ πρὸς τὴν Κεκληλίαν ποιήματ' αὐτοῦ. Ἔτι δὲ νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ τὸ κτένισμα, τὸ ὅποιον κάμνει εἰς τὸ μέρος τοῦτο, διότι τὸν ζημιώνει φοβερὰ εἰς τὸ πρόσωπον.

— Τὸν Καζιμίρ ὑπεδύθη ὁ Ρούσος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας.

— Τὴν Σωσάνην ὑπεδύθη ἡ Δαλαούνη πολὺ καλὰ. Τὸν χαρακτήρα τῆς δαιμονίου γυναικὸς ἀπέδωκε καλῶς.

— Τὴν Κεκληλίαν ὑπεδύθη ἡ Μαρίκου κρατήσασα τὸ μέρος τῆς.

— Τὴν Δεκλαπιέ ὑπεδύθη ἡ Ρούσου· ἐπαίξει μὲ πολλὴν ζωὴν καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ χάριτος.

— Τὴν Ζηνοβίαν ὑπεδύθη ἡ Κλημανιώτου καλὰ.

— Τὴν Σοφίαν ὑπεδύθη ἡ Τασόγλου καλὰ.

— Τὸ ἔργον τοῦτο ἀνεβίβασθ' προώρως εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἕνεκα τούτου, ὡς καὶ διὰ τὴν κακὴν διανομὴν τῶν μερῶν, ἡ ἐκτέλεσις ἐγώλαινε εἰς πολλὰ μέρη· ἡ κακὴ διανομὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ θιάσου τούτου, ὁ ὅποιος κατηρτίσθη πολὺ ἐπιπολαιῶς, ἐπιπολαιότερον δὲ γίνεται ἡ ἐκλογὴ τῶν ἔργων καὶ ἡ διανομὴ τῶν μερῶν. Ἐνεκα τῆς κακῆς καὶ μεροληπτικῆς διανομῆς τῶν μερῶν ἔχουσι δυσαρεστηθῆ οἱ περισσοτέροι τῶν ἠθοποιῶν, οὗ ἕνεκα καὶ ἡ ἀποχώρησις ἐκ τοῦ θιάσου τῶν ζευγῶν Κυριακίδου καὶ Χαϊλαζῆ, πλὴν τοῦ Τσοῦκα, εἰς τὸν ὅποιον ὑπέδειξαν εὐσχημῶς ὅτι πρέπει νὰ ἀποχωρήσῃ. Τὴν ἀποχώρησιν ταύτην τοῦ Τσοῦκα ἐπανηγύρησαν οἱ ἠθοποιοί. Τὴν δὲ ἀναλόγως τῶν συμπαιθεῶν καὶ ἀντιπαθειῶν γενομένην διανομὴν τῶν μερῶν φέρουν βαρέως οἱ ἠθοποιοὶ καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶνε ἐτοιμοὶ νὰ ἀποχωρήσουν· τοῦτο μὰς ἐγνωστοποίησαν οἱ ἴδιοι οἱ ἠθοποιοί.

— Τὸ εἶδος τῶν παιζομένων ἔργων, ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ προσωπικοῦ καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν καὶ συνεπῶς ἡ γαλαρὰ ἐκτέλεσις ἤρραϊσαν αἰσθητικῶς τοὺς θεατὰς. Ἄς τὰ βλέπῃ ὁ κ. Πρώτος, τὸν ὅποιον κάμνον ὅπως θέλουν οἱ ἠθοποιοί. Μόνον εἰς θεατρῶνας, ὡς ὁ κ. Ραμουῆδος, ἡδύνατο νὰ τὰξῆ ἕκαστον εἰς τὴν θέσιν του.

— Τὴν Πέμπτην ἐπαίχθη διὰ δευτέραν φοράν τὸ «Νευροκαβαλλίκευμα».

— Τὴν Παρασκευὴν ἐπαίχθη διὰ τρίτην φοράν τὸ «Νευροκαβαλλίκευμα».

— Τὸ Σάββατον ἐπαίχθη διὰ πέμπτην φοράν ἡ «Κακοκεφαλιά».

Θέατρον Ἀλάμπρα — Μανέα

Ἰταλικὸς θιάσος Ποικιλῶν Cavanaugh. Κεμφὸν, εὐάερον, τέλειον, ἀνηγέρθη ἐν ἀρχῇ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, τὸ θέατρον «Ἀλάμπρα» καὶ ἀρχεταὶ τῶν παραστάσεων τοῦ ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Πέμπτης διὰ τοῦ ἀφικνουμένου τὴν Τρίτην Ἰταλικοῦ θιάσου Ποικιλῶν Cavanaugh.

Ἡ Τσιμπίδα

Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς
«Θιάσος Ἀλεξιάδου»

Ὁ θιάσος οὗτος ἔκαμεν ἐναρξίν τῶν παραστάσεων τοῦ τὴν 19 Μαΐου, ἡμέραν Κυριακὴν, μὲ τὸ «Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε!».

— Τὸν Μπένδερ ὑπεδύθη ὁ Σ. Παντόπουλος μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν, Τὴν Βερονίκην ὑπεδύθη ἡ Παντοπούλου πολὺ καλὰ. Τὴν Εὐάν

ὑπεδύθη ἡ Θεοδώρα μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ χάριν. Τὸν Στάινκωφ ὑπεδύθη ὁ Βεντούρας καλὰ. Τὴν Βιρόνην ὑπεδύθη ἡ Καζούρη καλὰ. Τὴν Ἐμμαν ὑπεδύθη ἡ Χατζηχρήστου μὲ πολλὴν χάριν. Τὸν Ἐρνεστον ὑπεδύθη ὁ Παπαστεφάνου ἀρετὰ καλὰ. Τὸν Κρενλαίν ὑπεδύθη ὁ Βενιέρης μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Τὸν Γιάννην ὑπεδύθη ὁ Χατζηχρήστος πολὺ καλὰ. Τὴν Μύλλερ ὑπεδύθη ἡ Γαβαθιώτου πολὺ καλὰ. Τὴν Φιφὴν ὑπεδύθη ἡ Κοντοπούλου μὲ πολλὴν ἐλευθερίαν κλπ. κλπ.

— Τὴν 21 Μαΐου, ἡμέραν Τρίτην, ἐπαίχθη τὸ δράμα «Δόξα καὶ Δάκρυα». Τὴν 23 Μαΐου, ἡμέραν Πέμπτην, ἐπαίχθη ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας» μὲ Λινάνδρον τὸν Παντόπουλον καὶ Μαρούλαν τὴν Θεοδώρα. Τὴν 25 Μαΐου, ἡμέραν Σάββατον, ἐπαίχθη ὁ «Ἰωάννης ὁ Ταχυδρόμος». Τὴν 26 Μαΐου, ἡμέραν Κυριακὴν, ἐπαίχθη ἡ «Θεῖα τοῦ Καρόλου».

— Τὴν 29 Μαΐου, ἡμέραν Τετάρτην, ἐπαίχθη τὸ πρῶτον ἀπὸ ἐλληνικῆς σκηνῆς τὸ «Νευροκαβαλλίκευμα» κατὰ τὴν ἐξῆς διανομὴν: Μπαρισσάρ — Παντόπουλος, Κωλέττα — Θεοδώρα, Λέκαπλις — Καζούρη, Μαρσινέλ — Κοντόπουλος, Σωσάνη — Κοντοπούλου, Λεχουσοῦ — Τσίντος, Θεόδωρος — Γεωργιάδης, Ζηνοβία — Γεωργιάδου, Καζιμίρ — Χατζηχρήστος καὶ Σοφία — Γαβαθιώτου.

— Τὴν 30 Μαΐου, ἡμέραν Πέμπτην, ἐπαίχθη ὁ «Μπάριμπα — Λινάρδος». Τὴν 31 Μαΐου, ἡμέραν Παρασκευὴν, ἐπαίχθη ἡ «Ἐσμέ». Τὴν 1 Ἰουνίου, ἡμέραν Σάββατον, ἐπαίχθη ἡ «Νιόβη».

— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπανελήφθη τὸ «Νευροκαβαλλίκευμα». Τὴν Δευτέραν τὸ «Δόξα καὶ Δάκρυα». Τὴν Πέμπτην ἡ «Γκόλφω». Τὴν Παρασκευὴν ἡ «Τύχη τῆς Μαρούλας». Χθὲς ἐπαίχθη τὸ τρίπρακτον δράμα «Οἱ ἄτιμοι» κατὰ τὴν ἐξῆς διανομὴν.

— Μορέττης — Βενιέρης, Μορέττης — Καζούρη, Δὲ Φορνάρη — Μελά, Πεπίνος — Βεντούρας, Ὀρλάνδος — Γαβαθιώτης, Θηρεσία — Θεοδώρα, Γιάννης — Χατζηχρήστος, Σερραφείμ — Παπαστεφάνου, Εὐγενία — Γαβαθιώτου, Ἐκτωρ — μικρὸς Παντόπουλος, Βισαγγελεὺς — Τσίντος.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ μονόπρακτος κωμῶδι «Ἐνοικιάζεται».

— Ὁ θιάσος οὗτος ἤρρεσε πολὺ εἰς τὸ κοινὸν τοῦ Πειραιῶς καὶ ἕνεκα τούτου τὸ θέατρον γεμίζει καθ' ἑκάστην παράστασιν, καὶ πολὺ δικαίως, ἀφοῦ καὶ ὁ θιάσος εἶνε καλὸς καὶ τὰ παιζόμενα ἔργα πολὺ καλὰ. Εἰς τοῦτο συντελεῖ πολὺ ὁ ἀκάματος κ. Διονυσιάδης, ὁ ὅποιος νυχθημερῶν ἐργάζεται διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ θεάτρου του, δι' ὅπερ πρέπει νὰ ὑπερηφανεύονται οἱ Πειραιεῖς.

Πειραιεῖς **Φοῖβος**

ΣΗΜΕΡΙΝΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Θέατρον Βαριετέ
«Θιάσος Ε. Παντοπούλου»
Ἀπόψε τὸ «Οἰκοτροφεῖον».

Θέατρον Νεαπολεως
«Ἐταιρία Ἑλλήνων ἠθοποιῶν»
Ἀπόψε τὸ «Νευροκαβαλλίκευμα».

Ἰνδικὸν Ἱπποδρόμιον
Δύο παραστάσεις μὲ διάφορα γυμνάσια.

Θέατρον Αἰθελ Φαρέα
«Ἰταλικὸς θιάσος Μοντεσάνο»

Καθ' ἑκάστην ἑσπέραν μεγάλη ποικιλία διαφόρων νούμερα ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ μπαλέτου ἐκ τεσσάρων μπαλαρίνων καὶ διάφοροι ἰταλικοὶ διωδία. Ὁ κωμικὸς Ἄγιλ. Ἀτέσης διασκορπίζει τὴν εὐθυμίαν καὶ τὸν γέλωτα εἰς τὸ πολυπληθὲς κοινόν, τὸ συρρέον καθ' ἑκάστην ἑσπέραν. Τὸ Ἄϊφελ κατέστη ἐν ἀπὸ τὰ διασκεδαστικώτερα θερινὰ κέντρα.

Θέατρον (Θησεῖον) Φαρέα
«Θιάσος ἡ ἀδελφότης»

Ἀπόψε ὁ «Μέγας Πέτρος τῆς Ρωσσίας καὶ ἡ πυρπόλησις τοῦ ρωσικοῦ στόλου ἐν Βαλτικῇ». Ἀὔριον ὁ «Δῆμιος τῆς Ἰσπανίας».

Θέατρον Φαλλήρου
«Γαλλικὸς Θιάσος»

Ἀπόψε «la Mascotte».

Θέατρον Διονυσιάδου Πειραιῶς
«Θιάσος Ἀλεξιάδου»

Σήμερον ἐπαναλαμβάνεται τὸ «Ἐμπάτε σκύλοι ἀλέστε!».

Θέατρον «Παράδεισος» Πατρῶν
«Θιάσος Πρόδος»

Ἀπόψε ἐπαναλαμβάνεται τὸ τόσον ἀρέσαν «Δικαίωμα ὁ ἔρωσ».

Στοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ
καὶ **ΓΙΟΥ**

ὁδὸς Ἐρμού ἀρ. 124 παρὰ τῇ Καπνικαρέᾳ.

Κατασκευάζονται ἐπὶ παραγγελίᾳ ΣΕΝΙΛΙΑ παντὸς σχήματος καὶ χρώματος διὰ γαρνίρισμα φορεμάτων καὶ ἐργοχειρῶν. ΣΕΝΙΛΙΑ ἐγχώρια, ΣΕΝΙΛΙΑ τοῦ γούστου σας τέλεια, μόνον στοῦ ΓΕΡΩ ΣΒΟΛΟΠΟΥΛΟΥ εὐρίσκετε.

ΗΛΕΚΤΡΟΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΝ
Π. Κουραβέλου καὶ Ν. Γιάνναρη

Ὀδὸς Ἀθηναῶν ἔναντι Δημαρχείου καὶ κάτωθι Μ. Θεάτρου.

Κατασκευάζονται ἅπαντα τὰ ἤλεκτρικὰ εἶδη ἤτοι κώδωνες, τηλέφωνα, ἀλεξικέραυνα, κλειθρα ἤλεκτρικὰ, ἰατρικὰ μηχαναὶ, ἐργαλεῖα φυσικῆς καὶ τὰ τῶν βιομηχανῶν. Ἐγκαθίστανται σύρματα μεμονωμένα, σύρματα ἤλεκτρικοῦ φωτός. Ἔργασια ἡγγυημένη. Τιμαὶ συγκαταβατικαί.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ

53. Πανεπιστημίου 53.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Γεωργίου Α. Κλεώπα

9 — Μπότσια — 9

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἀριστοῦχος τοῦ Ἄρσακειου, διδάξασα ἐπὶ δύο ἔτη εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ζητεῖ παραδόσεις. Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΑΛΕΞ. ΛΕΥΚΑΔΙΤΗΣ
Ὁδοντοῖατρος

ὁδὸς Ἀγάθωνος 5. — Ἀθήναι.

ΓΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ
Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΤΟΥ

Ἀκριβῶς ἔναντι Ληματοπότηριον

Πλοῦτον δερμάτων καὶ ἀπειρίαν χρωμάτων εὐρίσκετε, πρωτοφανῆς δὲ γούστο καὶ φόρμες, χάρις εἰς τὸν ρέκτην διευθυντὴν του. Ἀπλῆ ἐπίσκεψις ἐπισφραγίζει τὰ ἀνωτέρω

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΠΙΑΩΝ
ΛΕΥΚΑΔΙΤΟΥ

Προμηθευτοῦ τοῦ Βασιλέως

234 — ΧΑΥΤΕΙΑ — 234